

D

EMOKRATEN!

Extra utgåva 2000

Officiellt informationsorgan för Sverigedemokratisk Ungdom (SDU). Årgång: 3.

SDU, Box 766, 191 27 Sollentuna. Tel: 08-642 25 32.

Pg: 649 36 00-8. www.sverigedemokraterna.se

demokraten@sverigedemokraterna.se

Ansvarig utgivare: Jimmy Windeskog. I redaktionen: Erika Borgstedt och Jimmy Windeskog.

Debatt:

Objekt i storstadsdjungeln

Den som tidigare läst mina ideologiska resonemang borde ha kommit till insikten att jag påstår att samhällets viktigaste instans är familjen. Jag tänker inte upprepa den teorin och utläggningen utan hänvisar istället till artikeln "Visst lever nationaldemokratin" i Demokratens Mars/Aprilnummer och skriften "Nationalism i ett land" för dem som vill ha bakgrundsfakta. Är det så att jag har rätt och att familjen således måste beskyddas och understödjas så innebär detta att samhällsplaneringen måste utformas på ett sådant sätt att familjen alltid sätts först. Någon sådan tanke finns inte hos de styrande idag.

Urbaniseringen av Sverige skulle bli en socialdemokratisk välsignelse men så blev det knappast. Lyckan stod inte att finna varken i storstäderna eller dess sovstäder i förorterna. Förvisso kan urbaniseringen försvaras med att man befann sig i en situation där man fick lov att flytta människorna till arbetena, men det kunde man göra på 70-talet och inte idag. De tekniska framstegen vi gjort under de senaste 20 åren saknar motsvarighet i jordens historia och inget tyder på att den utvecklingen skulle gå långsammare i framtiden, tvärtom. Framför allt ser vi hur tjänstesektorn och kommunikationen kommer att få allt mer centrala roller. Medan tjänster naturligtvis kräver en närhet till människor så gäller detta inte på samma sätt kommunikationssektorn, hur paradoxalt det än kan låta. IT-teknikens gärningar gör att vi idag aldrig ens behöver träffa den människa som vi kan arbeta ett helt liv ihop med. Nu kan man bo i Trångsund, arbeta för ett belgiskt företag och utföra arbetet i Australien utan att ens behöva lämna Trångsund. Detta kan ju ses på det sättet att det minskar livskvaliteten och den mänskliga kontakten och i en aspekt är ju detta också sant. Men samtidigt ger samma teknik oanade möjligheter att skapa de familjeförutsättningar jag inledningsvis efterlyste.

Lyckan står inte att finna i storstäderna. Dess destruktivitet blir tydlig i det oproportionerligt stora antalet ensamstående människor och misslyckade äktenskap. Vidare kan man gå in på de negativa miljöaspekterna som detta skapar (så som att varje medborgares skräpkonsumtion är mångdubbelt större i storstäderna i jämförelse med landsorten)

men det är inte denna artikels syfte. Medan våra storstäder idag växer med identitetslöshet, rotlöshet, ensamhet och frustration som naturliga konsekvenser så är det absolut ingen nödvändighet för dagens Sverige. Istället menar jag att städer som Stockholm inte skall växa mer, det finns all anledning i världen att se städer som Uppsala som goda föredömen. Att människor söker sig till större städer har sin naturliga förklaring i att det man behöver står att finna där och då talar jag framför allt om arbeten och möjligheter till studier. Detta samtidigt som vi nu har tekniken för att flytta ut dessa i landet. Dagens situation är att samhället understöder en destruktiv trend som man är fullständigt kapabel att bryta och förändra. Vi har möjligheten och vi har redskapen, vad som saknas tycks vara våra politikernas vilja.

Visst är det så att en sådan riktning kräver en viss ansträngning men varför skulle detta vara ett problem? För att understödja denna positiva utveckling skulle man kunna tänka sig att man flyttar ut betydande delar av våra studentinstitut och statliga verk ur städerna och samtidigt skapar zoner där man ger företagare skattelättnader för att visa dem vägen. Bland annat socialdemokraterna har ju lekt med liknande idéer men i dessa fall har orter som Fittja, Alby och Tensta varit de platser dit man skall locka människor, men då deras reformtankar (återigen) sätter invandrarna i centrum så sätter jag den svenska familjen i centrum. Det handlar så att säga om hur man ser landets framtid.

Detta handlar inte bara om romantik från min sida. Det moderna samhället kräver (äminstone i detta skede i historien) en viss koncentration, på så sätt tror inte ens jag att det är rimligt att skissa på storstädernas själva avveckling. Men detta är trots allt något vi kan styra och kontrollera. Efter en debatt om hur stor en stad kan accepteras vara och hur många sådana städer vi behöver så kan vi också forma vårt samhälle efter det. Jag menar att Stockholm inte kan växa mer, och om Malmö och Göteborg kan tillåtas att växa mer så är det ytterst marginellt. Där har vi Sveriges storstäder och några fler behöver vi inte, dess geografiska spridning är fullt acceptabel. Efter detta borde vi koncentrera oss på att städer egentligen inte behöver bli större än att de har 80.000 innevanare och då talar jag om extremfall. Istället drömmer jag om ett land där "medelorten" har betydligt färre innevanare.

Även om tanken knappast har förklarats så här utförligt tidigare så har dessa tankar alltid funnits inom Sverigedemokratin. Självutnämnda experter har med detta i åtanke försökt göra sig roliga på vår bekostnad och menat att vi skulle vilja gå tillbaka till någon form av bondesamhälle och att detta skulle visa på en orimlighet i vår politik, att vi säger "det var bättre förr" utan att kunna erbjuda något annat alternativ än romantisk nostalgi. Egentligen är det tvärtom,

denna vision är inte av igår utan av i morgon. Vi har bättre än våra motståndare förstått vilka oanade möjligheter vi har att spela med. Så medan de endast ser drömmen om den traditionella rödvita stugan och minnet av folkhemmet ser vi ett ekologiskt, deurbaniserat samhälle som är skapat för människor och inte för företagen och marknaden. Ett humanistiskt samhälle där vi ser till vad vi är och vad vi har för behov.

Detta skapar inte minst en möjlighet att framkalla ett mer socialt liv, livskvalitet om man så vill. Det som framför allt försvinner i storstaden är den sociala kontrollen som annars finns. Liksom vi svenskar verkar ha en löjlig förmåga att beklaga oss över Jantelagen (utan att se dess positiva delar) har vi en förmåga att beklaga oss över "skvallekärningen". Men jag protesterar högljutt! Jag är fullt övertygad om att detta har en väldigt positiv aspekt. Just det att ens gärningar inte går omärkt förbi utan att man ställs till svars för dem, även utan de juridiska ramarna. Storstaden å sin sida erbjuder en anonymitet och även om människor kan finna positiva delar i det så innebär det också ett annat sätt att se på sin omgivning. Jag tror att denna sociala kontroll är viktig och den medför också en mer mänsklig syn på sin nästa.

Att människor blir till objekt tror jag har sin grund i denna anonymitet, för samtidigt som den erbjuder en anonymitet för individen så medför den ju också en anonymitet för dennes omgivning. Och att detta är svårt att bryta tror jag inte minst att de orimligt höga skilsmässotalen talar om (och då bryr jag mig inte ens om att nämna de enorma tal av spruckna relationer som går utanför äktenskapets ramar).

Själva grundsynen ändras alltså, viljan att uppnå sitt eget "förverkligande" blir större än förmågan att göra en uppoffring för en medmänniska. Inte minst blir detta tydligt i kortare förhållanden. Ett ännu grövre exempel är den valdsspiral vi upplever och det är naturligtvis ingen tillfällighet att denna framför allt existerar i storstäderna.

En sådan reform jag talar om är inte bara väldigt att genomföra, den skulle vara en revolution för hela samhället. Ett samhälle förändras ständigt men förändringen är inte förutbestämd och går naturligtvis att påverka. Denna fråga borde vara lika central i sverigedemokratien som invandringen är, genomförandet av den skulle inte bara skona naturen och ge en möjlighet att begränsa slit och släng samhället. Det skulle också på sikt skapa en helt ny människa, eller ny kanske är fel ord att använda då jag är övertygad om att detta är en återgång till den människa vi en gång var. Naturligtvis en kompletterad bild då vi tar med oss tekniken ut på vår marsch ur storstäderna.

Genom ett vanligt ideologiskt resonemang kommer man fram till detta, det ligger inom vår ideologi helt enkelt. Och kan man kombinera detta med ett effektivt (och humant) repatrieringsprogram tror jag att mycket av det vi upplever som problem i dagens Sverige skulle ses som kontrollerbara. Jag är alltså förvånad att frågan inte fått större utrymme hittills

- men det kanske den får i framtiden?

Jimmy Windeskog

Internet:

Sagt om SD på Internet 1

Det skrivs en hel del om SD på Internet. Vissa saker känns roliga att läsa, andra är mindre trevliga. Här är ett exempel på hur man betar sig från våra motståndares sida för att baktala oss. Exemplet är hämtat från Passagens "debattsida". Visst är de gulliga när de bjuder på sådana här skratt, eller är det någon som känner igen sig?

Måste bara tillägga lite saker som jag tycker att alla måste veta i dagens Sverige.

1. Sverigedemokraterna hålls samman av två centrala saker. Dels är det supandet, många har inga andra att festa med och super ihop med partikamraterna. Det andra är musiken, vit makt-musik då såklart. Känner ju inte alla direkt men där jag var med (Haninge) så var det så.
2. De skickar ut alla nya att dela ut flygblad och affischer, tror aldrig att det var någon som varit med längre än ett år som höll på med något sänt, men att kommendera ut andra var de bra på.
3. Ibland så får man nästan för sig att det var en sekt man var med i. Ledaren för lokalorganisationen dyrkade de flesta som en gud, man ifrågasatte aldrig vad han sa eller hans beslut. Individens vilja räknades inte utan det enda man skulle bry sig om var vad ledaren sa.
4. Ledningen uppmanade folk att engagera sig fackligt

och därifrån föra sverigedemokraternas åsikter på arbetsplatserna, dvs avskeda eller missgynna invandrare och socialister så mycket de kan, alltid stå på chefernas sida mot de anställda.

5. Angiveri uppmuntras. Jag citerar en högt uppsatt person i vår organisation på ett medlemsmöte "försök om ni kan att ta er in i vänsterorganisationer och få tag i deras register samt gärna fotografier på medlemmar. när ni gjort det så tar mina grabbar hand om resten så ska vi snart se hur vänstern dör ut"

6. Vapen finns att köpa för de som vill ha. Även tyngre vapen gick att få fram.

7. En del av partiets finanser finansieras av knarkpengar som ett antal personer säljer i partiets räkning. Detta är dock inget som vanliga medlemmar får reda på, har tagit reda på det själv genom lite privata husransakningar av kontor etc.

"Avhoppare"

Internet:

Sagt om SD på Internet 2

Detta är taget ur Jan Millds veckobrev "Milt sagt". Den som vill prenumerera på detta veckobrev gör det via att anmäla sig på Blågula Frågors hemsida www.bgf.nu

Hjältar och hjältar

Det tycks ha blivit ett modeord : "hjärte". Sedan länge har vi haft olika "hjältar" inom idrotten, nu används det även om människor som kan spela musik eller bara finns till, i media.

För mig rymmer begreppet "hjärte" åtminstone två moment:

1. Man gör något bra och viktigt, för andra.
2. Man gör det trots att man utsätter sig för fara eller riskerar allvarligt obehag.

Med den definitionen blir man inte hjärte för att man jagar en boll, även om man i och för sig kan slå sig eller bli slagen under denna jakt. Det är inte viktigt för samhället om det ena eller andra laget vinner.

Än mindre är det modigt att t ex köra ett fordon i extrem hastighet på smal och krokig väg. Det är bara dumdräktigt.

Om man däremot t ex räddar någon som håller på att drunkna, med fara för sitt eget liv, då är det exempel på hjärtemod.

I övrigt är politiken ett område där hjärtemod förekommer. För Sveriges del, kring detta sekelskifte, tänker jag då på Sverigedemokraterna.

Sverigedemokraterna ger prov på ett arbete som:

- a) sker ideellt, inte för egen vinning
- b) inte ger status, utan tvärtom spott och förakt
- c) medför risker för egen person, kan vara direkt farligt.

Kanske tycker någon att jag tjuvar, men jag kan inte få i mitt huvud hur detta kan ske, här och nu: Fyra unga sverigedemokrater, på väg hem från ett torgmöte i Stockholm, blev överfallna av en maskerad hop, utrustad med tillhyggen, och slagna blodiga. Varpå DN hade en notis med rubriken "Bråk uppstod".

Efteråt har inget riksdagsparti och ingen känd politiker tagit upp detta oerhörda! Istället har man anordnat konferenser om övergrepp som skedde för över ett halvsekel sedan, i andra länder.

Genom sitt tiggande har ledande politiker accepterat detta politiska våld i Sverige. Således har våldet fortsatt - sverigedemokrater har på nytt blivit misshandlade, under hushållsutdelning av flygblad. Kring detta har en smärkt kommunpolitiker i Haninge raljerat om "ketchup".

Trots det oerhörda sveket från media och etablerade partier har Sverigedemokraterna hållit fast vid en icke-våldslinje och försökt fortsätta att arbeta demokratiskt. Det tycker jag är beundransvärt!

Jag ser också en politisk poäng i att ge dem en eloge för detta. Likaväl som man fördömer nazivåld bör det vara självklart att här ge ett erkännande - om man själv är demokrat och vill uppmuntra till samhälleligt engagemang.

Många anser kanske att det finns en hake i mitt resonemang, som gör att man ändå inte kan utnämna sverigedemokrater till "hjältar":

Antag att vi har en grupp fanatiska fundamentalister, som offerar allt i sin kamp. De lider och blir torterade, de fortsätter trots detta, ända in i döden. Men skulle de själva få makt skulle de ägna sig åt att förtrycka andra människor. Begreppet "hjärte" må alltså reserveras för människor som kämpar för någonting åtminstone acceptabelt.

Låt gå för det. Då hävdar jag att sverigedemokraterna ska klassas som sådana. Jag har själv reservationer eller sätter frågetecken för en del kring SD, men så mycket tycker jag står klart att SD inte - som ofta hävdas - skulle bestå av nazister.

Även den som själv inte delar SD:s krav på en restriktivare invandringspolitik bör kunna förstå att det finns svenskar som, mot bakgrund alla erfarenheter, nu önskar detta. Det är en linje som måste få ha en plats i vår demokrati. Med andra ord: Sverigedemokraterna är faktiskt hjältar.

Sverigedemokraterna:

Engelbrektsmarschens historia

I samband med valåret 1991 inleddes en av SD:s mest stolta traditioner. Som en motsvarighet till 1:a maj kom förslaget om en årlig manifestation för frihetshjälten Engelbrekt Engelbrektssons ära från styrelseledamoten Lars Kärnestam. Det fina med detta var att 1:a maj och Engelbrekts dödsdag 25 mars låg så nära varandra. Dessutom hade ju Engelbrekt sedan partiets start 1988 haft en central roll i SD, bland annat har man sålt skrifter om honom.

Engelbrektsmarschens utseende har skiftat under dess 10 år. Naturligtvis beroende på hur partiet har fungerat, men också beroende på vilken nytta SD har haft av manifestationen. När partiet bildades så hade man ont om både aktivister och pengar och på så sätt blev till exempel klistermärken väldigt viktigt. Man mötte människor på ett anonymt och lätt sätt, man gav dem ett litet budskap och möjligheten att själv ta kontakt med partiet. Problemet är naturligtvis att vem som helst kan göra och sätta upp klistermärken, på så sätt är det svårt att veta vilken slags grupp som står bakom.

Demonstrationer för det med sig att det säger lite grann om organisationens styrka, och återkommer de så visar det att det inte är frågan om en dagslända. SD använde sig av demonstrationer på just detta sätt. Med tiden har dock våra informationskanaler blivit så pass starka att demonstrationer inte längre fyller den funktion de gjorde under åren 1991 till 1994 då man behövde visa via media att man fanns och verkade. Numera klarar vi bättre av att föra ut att vi är ett reellt alternativ, och kan dessutom föra vår egen talan - detta framför allt via flygblad och Internet.

Partiet idag behöver demonstrationer som man gjorde i 90-talets början, men samtidigt skall man förstå deras dåtida funktion. I år hade partiet sin tionde Engelbrektsmanifestation och det kan vara på plats att se tillbaka i den historiska backspegeln och belysa den enskilda manifestation som har haft störst betydelse för Sverigedemokraterna.

Engelbrektsmarschen 1991 var partiets första stora demonstration. Både i Göteborg och Stockholm hade man samlat upp till 300 personer på inomhusmöten, men trots detta var media tyst om partiet. Nu hade tiden kommit att ta stegen ut på gatorna och upp på löpsedlarna. Ambitionen var att demonstrationen skulle förgyllas av de olika landskapens symboler på flaggor, men detta blev alltför dyrt, istället ramades den in med svenska flaggor och nationella plakater. Samlingen skedde i Humlegården utanför Kungliga

Biblioteket där presstalesmannen Ola Sundberg underhöll vid foten av statyn av Carl von Linnés staty.

Själva demonstrationen hade sin start vid Engelbrektsplan. Namnet ansågs passande men i realiteten så verkar det historiskt som att Engelbrekt Engelbrektsson aldrig var i Stockholm. Sedan gick man via Stureplan, Kungsgatan och Kungsträdgården till Mynttorget mellan Slottet och Riksdagshuset i Gamla Stan.

C:a 400 patrioter deltog men huvudpersonerna blev en man från Egypten och två poliser. Denna egyptier sade sig ha blivit misshandlad av dessa poliser helt utan anledning, han menade att han inte ens deltog i den olagliga motdemonstrationen utan var ute för "att köpa skor". Två saker talar emot detta, dels så fanns det ingen skoaffär där mannen menade att han blivit misshandlad (och inte ens i närheten utan det var snarare en kilometer till den närmaste) och dels så roade han sig långt tidigare med att kasta saker mot en av polisens hästar. De två polismännen Ola Thunberg och Mikael Lind skulle dessutom senare blida organisationen "Poliser Mot Rasism" vilket i sig tyder på att de kanske inte hade den läggningen som den egyptiske mannen ville mena.

Talare på denna den första Engelbrektsmarschen var veteranen och en av SD:s grundare Sven Davidson samt talesmannen Anders Klarström.

Det var fler än SD som ville demonstrera i Stockholm den sista helgen i mars 1992, bland annat Ja Till Livet. För vår del betydde det att vår marschväg kraftigt ändrades. Från starten vid Engelbrektsplan och Kungsgatan tvingades vi gå Sveagatan norrut för att till sist hamna på den, kanske inte alltför passande, Odenplan. Dessutom hade 1991 som det valår det var tagit kraft ur partiet och det var betydligt färre deltagare detta år. Och det var väl inte heller alltför glamouröst uppe på Odenplan. Den enda talaren, partiledaren Anders Klarström, talade stående på en parkbänk (!) och bakom honom höll man upp en felvänd (!) svensk flagga...

1993 var partiet på fötter igen, inte minst tack vare att SDU bildats detta år. SDU täckte flera skolor i Stockholmsområdet innan årets Engelbrektsmarsch och när det var dags för samling så visade sig att detta minsann gett resultat, mer än 500 Sverigedemokrater hade slutit upp. Nere vid Stureplan hade en grupp motståndare träffats med ambitionen att stoppa vårt tåg, de hade knappast räknat med hur många vi skulle vara. När de såg det så lade de ner sina planer och gick hem till mamma medan vi marscherade via Kungsträdgården fram till Slottet. Detta var det första året SD hade trummor längst fram i tåget och dessa gav verkligen manifestationen en värdig inramning. Efter själva marschen talade Anders Klarström vid Mynttorget. Hans tal var imponerande till den grad att SD fick trycka upp hans tal på alla

män begäran och saluföra det.

Ända var detta ingenting mot vad Engelbrektsmarschen skulle bli valaret 1994. Av någon (eller rättare sagt utan någon) anledning avtog polisen var anspråkslösa förfragan om demonstration. Men tog inte heller hänsyn till våra överklaganden utan till sist slog självaste Regeringsrätten fast att inga Sverigedemokrater skulle få ut och gå denna vackra vardag. Näja, partiet hade blivit så pass stort att vi inte längre behövde ta hänsyn till sådana demokratiska övergrepp. När vi samlades uppe vid Engelbrektsplan var vi runt 800 personer varvid polisen artigast frågade vilken väg vi ville gå.

Demonstrationen var onekligen en imponerande sådan, vi gick 4 i bredd och laget blev nästan en kilometer långt, längst fram gick SD:ns musikkår med sina trummor och blåa skjortor. Våra motståndare gjorde halvhjärtade försök att stoppa oss men gav snart upp då övermakten bevisligen var för stor. Förste talare denna dag var vice ordförande Tina Hallgren-Bengtsson som gjorde ett eldigt och bra jobb med att värma upp publiken inför huvudnumret. Anders Klarström hade vid denna tidpunkt nästan blivit SD personifierat och hans popularitet i de egna leden var enorm. När han anträdde scenen skulle man kunna tro att det rörde sig om en rockstjärna, ett folkhav av människor hälsade sin partiledare med ett taktfast ropa "Klarström, Klarström, Klarström", något som hände flera gånger genom talet. Och detta var också kanske Klarströms allra bästa tal och det säger en hel del.

Efter demonstrationen för vi ut till Rissne där vi umgicks, åt, drack och lyssnade till musik. Till de yngres förtjusning fick vi även se Klarström framföra nationalsången på gitarr tillsammans med kvällens band. Men även om Engelbrektsmarschen 1994 var en stor framgång för partiet så avslöjade den också uppenbara brister. Till våra demonstrationer hade det börjat komma grupper som verkligen inte ställde upp på vårt politiska budskap men utnyttjade dessa tillfällen endast för att visa upp sig själva. Tyvärr förstod väl inte partiledningen allvaret i detta för att det var försent och partiet drog på sig ett oförtjänt rykte att vara en grupp för skinskallar. Men detta års marsch hade ändå det goda med sig att man nu insåg problematiken och efter detta skulle de snart försvinna från våra möten.

I och med Engelbrektsmarschen 1995 var det delvis ett nytt SD som visade upp sig. Borta var Klarströms provokativa taktik och i hans ställe stod istället en närking med skägg, Mikael Jansson från Örebro. Detta var den dag han gjorde taldebut och nog var det en och annan som såg lite förbryllade ut när de hade väntat sig ett gå-på-tal i Klarströms stil och nu istället fick en historielektion om bolsjevikerna och mensjevikerna. Annars var det kanske framför allt Tina Hallgren-Bengtsson som gick hem hos publiken denna gråa dag. Det är lite lätt att glömma bort idag med allt som sedan dess har hänt, men faktum är att Tina var en av de bättre talarna partiet har haft. Ett annat nytt ansikte vi fick se var norrlänningen Tomas Andersson som nyss blivit andre vice ordförande. Detta år var vi runt 500 deltagare, och det faktum att disciplinen var bättre än någonsin visade oss att om vi ställer krav på deltagarna så rättar de sig också efter det.

1996 hade demonstrationerna börjat spela ut sin roll för partiet och därmed var vi inte mer än 100 personer som kom till samlingen. Det kanske inte spelade någon roll då polisen åter nekade oss tillstånd och detta år gått så långt att de spärrat av hela Engelbrektsplan med kravallstaket och där skyfflade man in oss som djur. Dagens enda talare Mikael Jansson (Tomas Andersson skulle ha talat men fick problem med sin bil på väg till

Stockholm) beskyllde våra motståndare för att dra ner debatten på 1800-tals nivå och den uppfattningen var han knappast ensam om. Det hela kändes ganska förödmjukande och denna dag är knappast den stoltaste i partiets historia.

Vi räknade inte med att få något tillstånd heller 1997 och i närheten av namn var vi inte så intresserade av det heller. Demonstrationer av det slag vi höll på mitten av 90-talet hörde helt enkelt till partiets historia. Istället kombinerade vi ett utomhusmöte på Engelbrektsplan med ett inomhusmöte. Inomhusmötet var tänkt att äga rum ABF-huset, men som vi vet har pamparna där sin egen lilla uppfattning om vad demokrati är och i den andan nekade man oss. Istället fick vi, under falskt namn, hyra in oss på Medborgarhuset. Polisen var denna dag på ett strålende lekhumör, först ville man på fullt knuffa in oss bakom ett kravallstaket som året innan. Efter det roade man sig med att trakassera en av de bussar vi använde för att förflytta folk från Östermalm till Södermalm.

Förutom Mikael Jansson talade Jakob Eriksson, detta var hans första framträdande som vice ordförande. Dessa talade till ca 120 åhörare.

Till 1998 hade vi tröttnat på polisens inställning samt (äntligen) kommit till insikten att det nog var ganska meningslöst att hålla utomhusmöten uppe på Engelbrektsplan. Strax före samlingen till det egentliga Engelbrektsfirandet var det en grupp på ca 20 SD:are som delade flygblad Drottninggatan upp där man upplyste om det demokratiska underskottet i landet. Samlingen var vid Sveavägen och sedan tog sig över 100 personer ut till Kungsholmen för ett inomhusmöte. Smart drag att lägga det inomhus då det regnade denna dag. Bredvid Mikael Jansson fanns Johan Rinderheim som talare, som så sent som dagen innan blivit vald till vice ordförande. Johan blev snabbt en publikfavorit med sina humoristiska hänvisningar till Osvald Spengler och den grekiske rövaren Prokrustus.

1999 flyttade vår Engelbrektsmanifestation till Örebro och den holme där han blev mördad (det finns förvisso olika uppfattningar om detta men där står i alla fall monumenter till hans ära). I början var Engelbrektsmanifestationen ett sätt för SD att nå ut till människor, nu gör vi det bättre med andra metoder. Istället har Engelbrekt i och med flytten till Örebro blivit en intern ceremoni och en chans till eftertanke vad beträffar med och offervilja.

Traditionen är inte slut eller förstörd, den är anpassad efter SD:s behov. Och numera kan man säga att det inte bara är Engelbrekt Engelbrektsson vi hyllar utan även den ungdomliga och idealistiska offervilja som genomsyrade SD:s första år, den har inte försvunnit men även den förändrats då verksamheten idag ställer andra krav på aktivisterna. Engelbrektsmanifestationen sitter djupt i SD:s själ och kommer att finnas med oss så länge vi finns som parti. Med det inte sagt att den inte kan förändras längre fram.

Vi är ett parti i ständig utveckling och det är en av förklaringarna till att vi också är ett växande parti.

Jimmy Windeskog